

LA CAMPANA DE GRACIA

COSAS QUE PASAN.

A milo que mes m' agradat de tot, de tot, ha sigut *La Martxa Real*.

UNA FORTUNA.

Jo era molt demagogo... i com que no tenia un quarto!

En Castelar era per mi un pastelero, vejin si 'n era que vaig demanar-li un empleo, y pensantme que al menos me daria un govern civil de primera classe, vaig rebre d' ell una credencial d' escriptent de 4 mil rals l' any.

Aixís, no cal dirvos que vaig alegrarme del tres de Janer: sí: 'l bras providencial de 'n Pavía vá ser lo bras venjador de la miserable credencial que havia rebut.

Vaig alentar als cantoners, perque al menos aquells anavan drets al bulto; pero quan en Sagasta governava vaig fer muixoní. ¿No saben perque? Perque en Sagasta anava dret al bulto també.

Però mentrestant jo 'm moria de fam: tenia mes inglesos que las Islas Británicas, y mes gana que un carlí que no haja menjat calent de quinze dias.

Dos cosas sols m' impedian no clavarme un tiro: primera no tenir pistola ni quartos per comprarla: segona l' esperança de que se 'm morís un oncle que tinch al Perú, carregat de patacones, y sense fills.

* *

Un dia vaig trobar-me ab un amich, mes espavilat que un esquírol: vividor com un mal lleig, d' aquells que ha sigut de tots los partits, á medida que han anat tenint probabilitats de triuñar. En una paraula: ab dirlos que ja fá tres mesos qu' era alfonsí, compendrán si tenia nas de perdiguer.

Donchs bè, 'm troba y 'm diu:

—Tu ets un pobre diable que 't mors de gana, 't tinch compassió y m' hi ficat al cap ferte rich dintre uns tres mesos, res.... lo temps d' escriure y de rebre contestació d' América. ¿Vols serho, fent lo que jo 't diga?

—Mentres no 'm costi anarme'n al pati de la Gardunya....

—Res d' aixó: lo que vaig á proposarte es perfectament legal, y jo 't responch de tot.

—Donchs, tira barra.

* *

Van passar tres mesos: tres mesos de badalls y fástich.

Un dematí, quan ja no pensava ab ell, —eran dos ó tres dias després de Nadal— l' home 'm compareix y 'm diu:—Já está tot arreglat: dintre uns quans dias, milionari. Vina ab mi.

Jo 'l segueixo y 'm porta á un primer pis de la Rambla.

Obra la porta y 'm quedo enlluernat davant de tant luxó.... Miralls, cadiras de satí, ximeñyas de marmol, alfombras, consolas: en fi una casa digne de un marqués.

—Aqui es á casa tèva;... es á dir, entenémnos: tot aixó es fruit dels meus ahorros: lo que véus no es mes que la ratera per fè 'l negoci: es, com si digessem lo nostre establiment.

Y acompantantme á un quarto magnífich, exclamà:

—Tè: dintre d' aquell armari hi trobarás roba en abundancia, un trage de passeig, un altre d' etiqueta, la bata de seda, lo casquet y las plantufas d' estar per casa... camisas, mocadors etc. etc. ¡Brillo donchs!... te mudas desseguida: te posas la bata y esperas las onze que vindrá un senyor per véure't. De tot lo que 't diga l' hi respons que sí... 't parlará de comprar paper, l' hi dirás que 'n compri uns quans milions ¿m' entens?

—Home...

—Res: ho fas aixís: ell mateix te darà péu.

* *

Las onze tocavan á la Séu y sonava'l timbre de la méva nova habitació. Convertiten mosso'l meu amich, obria la porta y acompantava un senyor al meu despaig.

—Dèu lo quart me digué al entrar.

—Servirlo... Prengui asiento.

—Hi tingut noticias de la mort del seu tío del Perú, y un deber de agrañment me porta á donarli'l pésame. Jo he sigut anys enters lo seu corredor de bolsa, y sabent qu' era vosté 'l seu herèu immediat, aprofito de pas l'

ocasió que se 'm presenta de posarme á las sévas ordres.

¡La mort del meu oncle! ¿Era certa? Certa ó falsa l'alegría mes intensa 'm feya pessigollas als polsos.

—Senyor meu, vaig respóndreli ab la major serenitat: jo tindré sempre presents, respecte de voste, las grans probas de confiança que'l meu pobre tío l' hi dispensava, y crega que no 'm cansaré de repetir las á la primera ocasió que se 'm presenti.

—Hombre: jo sentiria que prenguéis lo que vaig á dirli, per un desig interessat; pero se 'm figura que 'ls fondos sufriran un' alsa considerable.

—Me consta perfectament: tinch coneixement de la causa y voldria que aquest mateix dematí comprés una friolera.

—Vosté mana.

—Prengui 4 milions de tresos.

—¿Quatre milions de rals?

—De duros.

—¡De duros! vá dirme tot admirat.

—Si: desitjo d' aquesta manera inaugurar los meus negocis.

—Vosté disposa. Jo 'm cuidaré d' enviarli hora per hora 'l moviment que fassan los fondos.

—Perfectament.

Y acompantantlo hasta la porta, 'ns despedirem entre algunas afectuosas estreñtas de mans y cortesias.

* *

—Y bè vaig dir al meu amich. ¿Es certa aquesta noticia? ¿Es mort l' oncle?

—Per are sí; pero al vespre es fácil que resuciti.

—¡Al vespre!

—Pero digam ¿per quina cantitat compras?

—Per 4 milions de duros.

—Ets un ximple: ¿perque no compravas per 10 milions?

—Pero home....

—En fi: tú mateix.

* *

Desde al mitj dia al vespre, vaig rebre algunas esquelas del meu agent.

Las mes importants eran la primera y l' última.

En la primera 'm deya que havia comprat los quatre milions convinguts á 14.

En l' última 'm notificava que 'ls cambis havian pujat á 20.

¡Un sis per cent de benefici!

—¿Que faig? dich al meu amich.

—Afluixa y aprofita aquesta primera impresió. No sigui cas que'l teu tío resuciti.

—Donchs tu mateix corra á durli l' esquela, ordenantli que vengui.

Vaig escriure quatre gargots, y 'l meu amich sortí furient com un cohet.

Al tornar l' hi pregunto: —¿Que tal?

—¡Tot está arreglat: demá tindrás 240 mil duros honradament guanyats!

* *

Inútil es dirlos que'l meu amich havia fet corre la falsa noticia de la mort del meu tío: que hi havia cartas del Perú que la confirmavan, y que 'l corredor de bolsa s' havia empassat l' an.

Are ja no soch demagogo ni propagandista. Lo pis de la Rambla me l' hi quedat definitivament: y alli, en lloch de predicar la emancipació del treballador, faig ostentació de una fortuna que podria adquirir qualsevol pobre, mentres tingués un oncle á América y un amich espavilat com lo meu.

BATAILLARAS

¡Oh! Senyó Manyé, Senyó Manyé, Senyó Manyé!...

¿Que dirán las generacions futuras al llegir lo seu article del diumenje?...

¡Ah! dirán que en la oposició es molt fácil fer viatjes al rededor de una tumbón, molt senzill escriure Cartas á n' en Candido, molt natural entretenirse entregantse á Pasatiempos intencionats.

Pero, en arribant al poder la xispa se'n vá y 'l millor periodista no pot menos que rebaixarse fins al últim grau dels que viuhen del art de la ploma ficats tot lo dia dintre de una barraca de fusta: lo millor periodista llavors per compte de fer articles, fá *memorials!*...

Lo primer dia del nou ordre de cosas l' articulista que en lo Brusí se firmava ab una K 'ns féu saber qu' era 'l Senyor Reynals y Rabassa.

No hi havia certament necessitat de que per tant poca cosa sufrís la modestia d' aquet bon senyor.

Ab la galanura del estil ja's coneixia prou.

La fatxada del Liceo aquests dias de lluminarias era espléndida.

Sobre tot los domassos ab aquells tres lemas: PAZ-JUSTICIA-AMOR.

Aixó del amor especialment vá fer enternir á mes de quatre pollitas y suspirar á mes de quatre *jamonas*.

* *

Al mateix dia á la escala de casa vá passar-hi una escena conyugal digna de la ploma de D. Ramon de la Cruz.

Un matrimoni castellá 's barallava per qüestió de *dimes y diretes*.

Ja 'ls plats anavan en l' ayre, y un duo de xisclets y de renechs omplian tota la casa.

Jo hi corro.... un vehí 'm vé al darrera: trobém la porta ajustada, 'ns fiquém á dintre, y 'ns veyém al home armat de un gabinet de cuina y á la dona ab un picador, defentsantse.

Jo 'ls hi dich:—*Señores, paz... paz... paz...*

Entre tant lo meu vehí obra al balcó y 's posa á cridar: *Justicia! Justicia!*

Dos moments després l' alcalde de barri compareix al pis: ab aquella véu bonatxona que Déu l' hi ha dat, exclama al veure la escandalosa escena: *Amor, señores, amor.*

Jo llavors me clavo á riure:—*PAZ! JUSTICIA! AMOR!* ¡Véus'aquí 'ls lemas del Liceo que tenen tant de politichs com de casulans.

Ab un éxit molt satisfactori s'ha estrenat en lo Romea la tant anunciada *Filla del marwan*.

Los autors foren cridats tres vegadas á las taulas, entre 'ls aplausos de la concurrencia.

Es de creure que la nova obra donará bonas entradas á l' empre: a.

A Fransa crisi ministerial.

L' Assamblea es impotent, y al Teatro de Versalles ja tornan á fershi farsas y comedias.

Un xusco al saber que 'l duch de Broglie estava encarregat de constituhir nou ministeri, digué:—L' estat de Fransa ja no pot despejarlo ningú mes que un home aixís, un duch de l' Embrolla.

En lo quarto de una senyora qu' estava algun tant indisposada hi tenian sas amigas una petita tertúlia per distreurela.

Parlant de viatjes una de ellas digué:—Avuy dia, per viatjar ab una mica de gust y de profit, es precís possehir varias llenguas.

—Mamá, l' hi digué la seva filla, are ja no se'n diu llenguas, sino idiomas.

La malalta ho sentí y al anarhi 'l metje y preguntarli:—Y bé ¿que tal se troba? respongué.

—Me sembla que un xiquet millor; pero se'm figura que tinch l' idioma una miqueta brut. Ja veurá miri.

Y tragué la llengua fora de la boca.

—Aquí á Espanya no farém may res, deya un pessimista: Miri per tot arréu hont vulga y veurá sempre que tothom té un modo de pensar diferent. Aquesta falta d' acort nos perdrá.

—No s' hi amohini, D. Macari, que no es lo que sembla.

—Pero *hombre*, si no hi ha dos personas que estigan acordades...

—Vaja: vosté no haurá anat may al Liceo... ¿No ha sentit los coros? Donchs allá hi trobará mes de cinquanta personas que quan cantan totas hi están d' acordades... Y ¿no sab perquè? Perque cobran.

LOS PRINCIPIOS.

Tots los partits me coneixen perque hi sigut de tots ells, ab tots ells hi fet fartoris ab tots ells bromas hi fet, puig ma gran filosofia fá temps m' inclina á voler la cassola mes calenta y 'l principi mes calent.

Moderat hi sigut jo moderat d' aquells mes fiels, fins al dia que van caure jo vaig permaneixre dret, perque visitant la cuyna veyá quina era mes bé la cassola mes calenta y 'l principi mes calent.

Quan las cosas cambiaren jo vaig cambiar també, per algo en lo dia 's parla de la marxa del progrés. Lo foch revolucionari com tot altre foch serveix per escalfar la cassola y fé un principi calent.

Radical y sagasti y republicá després, avuy vaig ser de 'n Figueras y demá dels cantoners, l' un dia de l' Assamblea l' altre dia del govern y sempre de la cassola y 'l principi mes calent.

Ab tants cambis de fogons lo diná 's posava fret: per ventura de l' Espanya, hi vá habé un tres de Janer, Jo vaig ser dels de 'n Pavia, es á dir: ni carn ni peix; pero aixó sí, partidari del principi mes calent.

Avuy soch de lo que passa. Com los gats jo caich de péus.... com tots los partits quan triunfan son débils, jo vaig ab ells á dá 'ls forsa, á robustirlos y ajudá 'ls á escurar bé la cassola mes calenta, y 'l principi mes calent.

Veus' aquí perque 'm coneixen.... que ningú 'm critiqui gens.... —Tots los partits son iguals— diuhen. y diuhen molt bé —tots son iguals— en efecte, en haventhi bona fé, y cassolas ben calentas y principis ben calents.

P. K.

REPICHS

—Noya 'm vols creure á mi, deya una mare á sa filla: cásat ab don Gayetano: es vellot; pes un senyor molt moderat.

—Si moderat. Per una mica de res s' enfa-da que sembla que 'ls diables se l' emportan.

—Y bè: 'ls moderats ja son aixís.

SANTS.

¿Quin es lo ssnt que mes pinxeja? —Sant Flavio.

¿Y 'l que sempre tréu la rifa? —Sant Fortunat.

¿Y 'l sant que té mes torres de recreo? —Sant Gervasi.

¿Y 'l que es indispensable que acudeixi á tots los judicis de conciliació? —Sant Hombono.

¿Y 'l sant que se habia perdut? —San Trobat
¿Y aquell que no l'hi falta ni l'hi sobra res? —Sant Just.

FABULETA.

Passavan tot lo dia entre renyinas dintre de un galliné algunas gallinas, divididas en bándols

y amohinant al veynat ab tants escándols.

Un grá de blát de moro ó quatre pallas eran causa contínua de barallas, y aixís enrabiadas

qui no de fam, moria á picotadas.

La mestressa al notar que no ponian

y que de dia en dia s' enflaquian,

ja no esperá res mes,

y un dia 'ls hi vá dur un gall inglés.

¡Amigo! al veure'l, deseguit callaren

y las crestas pansidas se 'ls baixaren.

Are ja no 's barallan

á n' al vehinat are ja no importunan:

lo gall s' ho menja tot, mentres dejunan:

dejunan, es veritat; però al menos callan.

Sols diuhen tot baixet: —¡Vaya un contrast!

Qui no vol sella Déu l' hi dona bast.

Una de las iluminacions mes espléndidas era la de la fatxada del Liceo.

Un gros aparato de gas figurava l' escut d' Espanya, modificat per la revolució de Setembre, ab las barras, la torre, lo lleó y las cadenas de Navarra.

Una cosa s' hi notava no obstant: las barras catalanas mitj apagadas.

Are 's comprén perque diu la *Gaceta* que 'l govern tornarà á usar l' antich escut.

En Dorregaray ha desaparegut.

Aixís ho asseguran los periódichs.

Ja 'u saben donchs, buscarlo y á qui'l trobi se l' hi regalará un exemplar d' aquell roman-so titolat: —«*El niño perdido*.»

Lo dia de las lluminarias, en la botiga coneguda per «*El Rhin*» desde 'l balcó ensenyavan la llanterna mágica.

Com lo espectacle era gratis no hi faltavan empentas.

Entre cuadro y cuadro sortian uns anuncis que deyan:

—*Reloges á cincuenta reales.*

Un pillet al llegirho murmurava: —Mes barato 'ls trobo jo en dias aixís, que fins m' arriban á sortir de franch.

Un gobernador de provincia, ab motiu del cambi de institucions, deya en una alocució:

«Espanya ha sigut sempre la terra de la monarquia y de la agricultura.»

Y tenia rahó; pero també es Espanya la terra dels governadors de á sis quartos la dotzena.

A MON PARE.

DÉCIMAS AB UNA SOLA VOCAL.

L' alba blanca ja s' ha alsat;
ja va passant ab gran gala
dalt allá... ja l' alta sala
sas flamas han ja aclarat;
ja 'ls fanals s' han apagat,
ja 'l gall canta: ja 'l marxant

á la plassa ara va anant;
ja fan ara grans paradas
las casas avants tancadas,
¡Caram, pasma cas tant gran!

En efecte, de present es el Cel bell, l' éther net, seré 'l temps, fresch el ventet, sense fer fret, sense vent; mentres est leve element en el terme s' entreté, d' encens ell ben be 's prevé, prenentne crech en excés, per estendre 'l prest, després, en sent de regrés, mes bè.

Noto jo 'l bosch molt frondós;
Noto compost tot lo mon,
noto com lo sol compon
son cos d' or rodó y pompós.
Lo sol donchs, vos dó goig grós:
son Motor, lo Fort, lo Sol,
com tot ho pot, tot consol
vos dó, com ho conto jo:
vos do sort, molts jorns vos do,
Dolsos tots, com lo cor vol.

Y. TITEP.

En la perruqueria.

Un empleat de ferro-carril está segut á un silló: lo mosso que l' afayta l' hi diu:

—Ja ha vist l' ordre de 'n Lizárraga sobre 'ls trens: si 's troba un empleat á una llegua dreta ó esquerra de la via, fusellat.

—No me 'n parli, home, no me 'n parli.

—Escolti: vol que 'l rissi?

—No, gracias: massa que al veure tantas barbaritats se m' erissan los cabells per sí mateixos. Lo qu' es per xó 'ls carlins los hi fan la competencia.

La carn s' ha pujat dos quartos per lliura.

¡Ay gracias á Déu que la Doctrina cristiana al fi torna á observarse!

Si senyors, si: los enemichs de l' ánima já sabenque son tres: —*Mon, dimoni y CARN.*

Los catalans que en Buenos Ayres, tenen establert lo séu Monte-Pio de Montserrat, societat catalana de socors mútuos, han encarregat fer en Barcelona lo panyo mortuori, que ha de servir pera cubrir lo túmul que s' erigeix, sempre que la mort s' emporta á algú dels companys establerts en aquella República. Dit panyo ó vellut millor dit, pus que pertany á eix género y no á aquell, es riquíssim baix tots conceptes: una grossa creu brodada ab or se destaca en lo centro, en la que s' hi veu una hermosa corona de sempre vivas ab unas cintas que ostentan la época de la fundació del Monte: l' Janer 1857. Als costats, los escuts, ahont hi brillan ab vermell nostres barras catalanas y en la cabecera ó davant, la montanya de Montserrat que la brodadora Sra. Roca y Casadevall, es ahont ha volgut com se sol dir *echar el resto*: está brodada de tal modo, y ab tant bon gust combinadas las sedas y or de que consta que produhiex un bellíssim cop de vista: una ampla franja d' or per lo voltant y unas grossas borlas, acaban de completar la riqueza del conjunt.

Un altre treball, de ben distinta índole, es lo que han encarregat al senyor T. Padró. Aludim al títol de sócio que 's dona, al que; forma part de la asociació. Es de molt bon gust en la base de la lápida del centro ahont hi figura lo nom de la societat, etc., etc., s' hi veu lo escut de Buenos-Aires y als extrems hi han de peu un pagés y una pageseta que están dihent ab sa expresió: *son fills de la terra*, en lo peu de l' un s' hi llegeix *Treball*, en la de l' altre *economía*, cualitats distintivas del monte y especialment dels catalans; en la part alta l' escut de las barras catalanas domina en lo centro sostingut per dugas matronas las quals están rodejadas de atributs de totas menas, pera significar que la professió dels sócios pot ser la que 's vulga, mentres lo qui la exerceixi sia catalá de mena. Com si depenguesen de dit escut, dessota s' hi veuhen los de

las provincias catalanas junts ab lo de Mallorca, per considerarlos també com germans; als costats dos pebeters, ahont hi crema lo foch sant de la patria y la amistad en lo fondo y perdentse en la bruma los escarpats turons de Montserrat irradiant de llum tot quan rodeja. Si acertat ha estat lo pensament, no ha sigut menos la execució, per mes que á nosaltres no 'ns estigui bé lo dirho per rahons que molts ya saben: lo títol ha sigut imprés á dos tintas en bon paper, per lo Sr. Labielle que encara que francés sab dir quant convé un reira de bet sentada! que envejarían mes de quatre castellans.

Nosaltres desde 'l fons de nostre cor enviém nostre felicitació als nostres germans que desde aquella República, saben mantenir tan viu lo sagrat amor á la terra, que 'ls veje naixer, desirjant tan sols, que del títol, se 'n serveixin molts; pero en quan al drap... que l' estalvien tan com puguin.

CANTARELLAS.

Perque no t' escolto, nena m' estás dihent que só un ximplet, sápigas, nena, que un dia escoltant, vaig perdre un plet.

J.

Canta l' auceíl en la gabia, la perdiu canta en lo bosch, la Patti canta en las taulas y de gana canto jo.

E. X.

Dius que vaig jurarte amor y que no sabs ahont vá ser. ¿Vols nena que t' ho recordi? Va ser sota un garrofer.

P. DELS T.

Mitj ajassat á una cantonada, ab lo cap sobre un guardi rodas, s'hi troba un borratxo. La campana de la Catedral toca las dugas de la nit.

—Aquest rellotje déu estar xirlis, exclama, ¿no toca are la una, dugas vegadas?

Hi havia un pintor paissatjista, casat ab una dona guapíssima.

Lo fill de un comerciant anava sempre á casa séva ab l' excusa d' admirarli 'ls quadros, á admirar la hermosura de la séva dona.

—¿Qué l' hi sembla? ¿qué tal? ¿qué l' hi sembla aquest paissatje?

—Home, está tan bé, que casi ningú creuria que s'estés aquí sempre encofornat á casa séva; per Déu, vagi á la campinya, surti á fora, y farà miracles.

Y mentres tant feya l'ullet á la dona.

En Joanet se vá comprar un sombrero de copa alta y 'l oia que l' vá estrenar, al moment de saludar desde un balcó una olla salta.

Toca son cap destapat puig que está ab lo barret tret, y en lloch de ferne 'l cremat, diu:—Per sort encare ha estat tenintne fora 'l barret.

Id. ETC. Y C.ª

¿Quin doló 'm fa aquesta dent! ¿Jo no puch aguantar mes! No té de sufrir torment si la porta al invrés?...

L. T. C

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallas dignes de insertarse 's ciutadans Ralip, Enrich Xarau, Pere Botero, Dos escabellats y Guitera.

Son arregables las dels ciutadans Solano, M. P. Sabadellch, Mata Barrets, Pau dels Timbals y Dos amichs.

Las demés que s' han remés y 'ls noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciutadans Boixompifaiç: Insertaré la séva lletra si 'ns permet treure la dedicatòria, que la fa massa personal.—Tio Nelo. Lo que 'ns envia no vá.—Taravilla: Los temps son infernals per la premsa, y al suposarho no s' equivocava pas: per go un milió de gracias.—Bot: Lo soneto no vá.—Solano. Y la séva poesia 's troba en un cas semblant.—Enrich Xarau. L' epigrama posat en prosa es l' únic que pot aprofitarse.—Guitera. L' idea de la poesia es bonica; pero la forma es irresistible: lo demés no vá prou en regia.—Desabogat: no pot aprofitarse mes que 'l últim gerogífich.—Dos escabellats: Dels dos epigramas l' idea del un es massa gastada y la del altre verdeja.—Pere Botero: Aprofitaré una cantarella y la fuga de vocals, lo demés no vá prou bé.—Ralip: hi anirá 'l quento y la fuga.—Pau dels Timbals: la séva fuga també es aprofitable.—Mata-barrets: las preguntas no van prou bé: 'ls epigramas son massa coneguts.—M. P. Sabadellch: no pot aprofitarse mes que la combinació del anagrama.—D. Miá y Net. Y del seu tambe es l' únic que pot aprofitarse.—A. F. O. La poesia ben cuydadeta; pero hi falta algun amaniment de sal y pobre home pòsili vosté que 'n sab.—Vicentó. L' d' aquesta setmana si que no pot anarhi.—F. Siseri: No vá prou bé lo que 'ns envia.—Maixaire. Respecte al gerogífich s' enganya; la raitla que divideix las lletres en signos d' imprenta no pot compondre's; la xarada en aquest temps es perillosa y 'l problema es massa conegut.—Trempat de Reus. La séva poesia es com una guitarra que tinga las cordas fluixas.—Desabogat. Lo que 'ns envia no pot nprofitarse.—Amrot. Lo primer epigrama bé: los altres no tan.—Jenani. Lo problema que 'ns remet es massa conegut. Lo demés no es de molt com altres cosas que 'ns ha enviat. // Aprofitaré la fuga y una pregunta.—Dos amichs. Lo sonet no vá prou bé.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l' últim número de la Campana.

1.ª SALT DEL CABALLEY ENDAVINALLA:

La primera es una lletra búscala en las consonants. Un jeve dels elegants sempre vá al dos ab la Petra. Se diverteix tant com pot, fent cada briaco y mueca que semblan ab sa pareca que fassan lo salt del tot.

CA-BAL.

2.ª GEROGÍFICH.—Any nou, vida nova.

3.ª COMBINACIO NUMERICA:

$$\frac{2}{2} + \frac{222}{2} + \frac{222}{2} + \frac{222}{2} + \frac{222}{2} + \frac{222}{2} = 100$$

4.ª PREGUNTA 1.ª.—Fan sombra.

5.ª Id. 2.ª.—En que no hi es tot.

6.ª ANAGRAMA.—Sert—Tres—Rets—Ters.

3.ª FUGA DE VOCALS:

Déu, Pátria, Rey es lo lema de quatre descamisats; mam, caca y non ho es tambe de mes de quatre empleats.

4.ª FUGA DE CONSONANTS:

—Lo doctor don Roch Oton ¿cóm nos compon? —Lo doctor don Roch Oton compon lo mon.

9.ª XARADA 1.ª.—Ga-na-pé.

SALT DEL CABALL Y XARADA.

ma	sens	ra	pas	de	da	ter	ga
cre	sa	la	y	ce	far	se	ta
veu	pri	ma	es	quien	na	a	bé:
rhi	si	re's:	vo	ha	nim	par	go
quart	no	hi	te	a	tém	pe	pri
y	nir:	no'n	d'or	ra;	ls	gra	Ca l
puch	tres	tot	la	tots	lo	me	rill ...64...
mon	te;	te	qui	es	des	si	ciat

ARAGONÉS CATALÁ.

10.ª XARADA 2.ª.—Pen-sa-ment.

11.ª ENDAVINALLA.—Ayre.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pere Sasquilla y Aquell altre; totas menos las 2.ª y 8.ª, Pau de las crostas; menos las 5.ª y 8.ª, Doble sis y menos las 3.ª 8.ª y 10.ª, ciutadá Mitj dia; las 1.ª, 3.ª, 4.ª, 7.ª, 9.ª; 10.ª y 11.ª D. Miá y Net; las 3.ª, 4.ª, 6.ª, 7.ª, 9.ª, 10.ª, y 11.ª, //; las 2.ª, 4.ª, 7.ª, 9.ª, 10.ª y 11.ª, Un fi-ich, las 3.ª, 5.ª, 7.ª, 9.ª, 10.ª y 11.ª, Nauj Narref y Caballero Artagnan; las 1, 7, 9, 10 y 11, Jenani; las 3, 6, 9, 10 y 11, Amrot; las 5, 7, 9, 10 y 11, Negre Tobí; las 2, 4, 9, y 11, Desabogat; las 6, 9, 10 y 11. Un trempat de Reus y Un guenyó; las 1 y 11. Dos amichs y las 9 y 11, Manxaire.

ANAGRAMA.

Passejant per la primera á un dos l' hi vaig comprar, —perque un home s' ha de tersa,— un bitlet dels Empedrats.

Com may de ningú 't pots quatre, la llista corro á mirar, y al véurem la quinta mèva d' alegria pego un salt.

Quatre lletres y cinch tots vé's si endavinarho pots.

JENANI.

PREGUNTAS.

1.ª ¿Quin es l' ofici enque quan mes s'avansa, mes endarrera 's va?

ESQUIROL.

2.ª ¿Qu' es lo que l' home pot fer una vegada tant sols y dugas vegadas no?

VICENTÓ.

PROBLEMA ARITMETICH.

Un dia surto de casa ab un grapat de monedas de déu rals. Trobo un pobre y n' hi dono unas quantas: conto y veig que n' hi he dat la meytat mes mitja de las que portava. Ne trobo un' altre. n' hi dono també unas quantas, las conto y veig que també n' hi he dat la meytat mes mitja de las que m' havian quedat. Ve un altre pobre y faig lo mateix: de las que 'm quedavan ni dono la meytat mes mitja. Al tornar á casa 'm trobo á la butxaca una moneda no mes. ¿Cuántas ne tenia al sortir y quantas vaig donarne á cada un dels tres pobres?

KIU KREU KEV KREGA.

FUGA DE VOCALS Y CONSONANTS

A L' HORA.

J. 'ls d.n.r. .n. f.g.

.i.a..a .o. .o.e.o.

p.r. 'l d.ss.pt. v.r..

.o .o.e.. .a .o.u.ió.

P. K.

I.

Conech una quarta-terça qu' es tot, y per cent molt maca; hu-dos-tres á domicili y algun cop també en sa casa.

A pesar de ser cinch-quinta es tant tersa-terça y grassa, que per la tal la coneixen ja tolas las parroquanas.

PERE BOTERO.

II.

(FABULETA)

—«¡Ay! he tres invertit ab mala sort» — deya un tot de caristas en lo Nort, y era porque enterrat en la trinxera una bomba 'l deixá dos y primera.

Ell no hagués perdut may lo bon recort de que quino vol pols, no vagi á l' era.

RALIP.

ENDAVINALLA.

Tinch fulla, sens arbre sé, tinch puny, sense tenir má, y fins tinch sense menjá un tall millor que 'l de bé.

A voltas molta tunyina dono, y peix: té no so, aquí Espanya faig molt trò: á veure qui m' endavina!

CIRI TRENCAI.

(Las solucions en lo próxim número.)

IMP. V. Y F. GASPÀR, A TALFO, 14. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.